

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. június 5. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. november 20. napján kihirdetett **5.B.400/2011/245.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A csalás büntettét **folytatólagosan elkövetett csalás büntettének** [Btk. 373. § (1) bekezdés **1. fordulat**, (2) bekezdés bc) pont, (6) bekezdés b) pont] **minősíti.**

A börtönbüntetést **7 (hét) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre**, a közügyektől eltiltást **7 (hét) évre súlyosítja.**

A szabadságvesztést **börtönben rendeli végrehajtani.**

A Bny.185/2011/8. és 24. tételszám alatt nyilvántartott Eurobig utazótáskák **elkobzását mellőzi, lefoglalásukat megszünteti**, és azokat a vádlott részére **kiadni rendeli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy azt **nyilvános** tárgyalás alapján tekinti meghozottnak és kihirdetettnek.

A vádlott tartózkodási helyének feltüntetését **mellőzi.**

Az 1 rendbeli tettesként elkövetett csalás büntette kísérletének megnevezése helyesen: csalás büntettének kísérlete [Btk. 373. § (1) bekezdés **1. fordulat**, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont].

A házi őrizetben töltött időt akként tekinti beszámítottnak, hogy **1 (egy) napi** szabadságvesztésnek **4 (négy) nap** házi őrizetben eltöltött idő felel meg.

A vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

Az állam által viselendő bűnügyi költség összege helyesen **1.779.292.-(egymillió-hétszázhetvenkilencezer-kettőszázkilencvenkettő) forint.**

.A másodfokú eljárás során felmerült **35.000.-(harmincötezer) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat csalás büntette [2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (6) bekezdés b) pont] és csalás büntettének kísérlete [2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont] miatt halmazati büntetésül 5 év 6 hónap börtönre és 5 év

közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetőleg házi őrizetben töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott börtönbüntetés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy 2 darab Eurobig utazótáskát, 1 darab széfet és 1 darab lemezszekekrényt elkobzott, míg az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett azokat részben a vádlottnak adta ki, részben pedig azok megsemmisítését rendelte el.

A (Település, utca, házszám) szám alatti, valamint a (Település, tér házszám) szám alatti ingatlanok zár alá vételét feloldotta, kötelezte a vádlottat a **(magánfél neve)** magánfél részére 85.878.000,- Ft kártérítés, illetőleg ezzel összefüggésben az államnak 900.000,- Ft illeték megfizetésére.

Kötelezte továbbá a vádlottat 468.614,- Ft bűnügyi költség viselésére is azzal, hogy a fennmaradó 1.336.239,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be egyrészt az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabása végett, másrészt a vádlott és védője egyezően felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta.

Eljárási szabálysértésként kifogásolta, hogy a törvényszék a bírósági eljárás során nem tisztázta, hogy a tolmáccsal szemben valamilyen kizáró ok fennállt-e, azzal együtt, hogy álláspontja szerint ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemére nem hatott ki. Indítványozta, hogy az ítéletábla mellőzze a súlyosító körülmények köréből a halmazatot, illetőleg a jogi indokolását egészítse ki a Btk. 80. § (2) bekezdésével,

illetőleg a középértékes büntetés kiszabással kapcsolatos okfejtéssel. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezés indokolásában sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tette lehetővé, hogy a vádlott az anyanyelveként megjelölt bangwa nyelvet használja, ezáltal a vádlottnak az anyanyelv használatához fűződő alapvető joga sérült. Ezzel összefüggésben indítványozta a fellebbezési eljárás során a bangwa nyelvű tolmács igénybe vételét is.

Az ügy érdemével kapcsolatban előterjesztett fellebbezés indokolásában lényegét tekintve az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét vitatta, így álláspontja szerint a törvényszék az ítéletében nem foglalkozott kellő súllyal a tanúk vallomásaiban mutatkozó ellentmondásokkal. Kifogásolta azt is, hogy 1. sz., 2. sz., 3. sz., 4. sz. tanúk vallomását a bíróság elfogadta 5. sz. és 6. sz. tanúk tanúvallomásait alátámasztó bizonyítékként annak ellenére, hogy ezen személyek érdekeltnek tekinthetők. Azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 7. sz., 8. sz. és 9. sz. tanúk vallomását, valamint a házkutatásról felvett jegyzőkönyvet a vádlott számítógépéről lementett

adatokat tartalmazó szakvéleményt, illetőleg az informatikai szakvéleményt is a vádlott vallomását cáfoló bizonyítékként értékelte.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen lényegét tekintve az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését ismételte meg. Kifejtette, hogy ő az áldozata ennek az ügynek, a védővel egyezően vitatta a törvényszék bizonyítékmérlegelő tevékenységét, ezen kívül bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben **(1. sz. név)**, **(2. sz. név)** tanúkenti kihallgatását indítványozta a (ország megjelölése)-ban lefolytatott aranyügyletre vonatkozóan. Ezen túlmenően **10. sz.** tanú kihallgatását is kérte arra nézve, hogy 2010-ben nevezett tanú a lakásán felejtett egy ampullát, amelyben vitamin szérum volt. Tanúként kérte megidézni édesapját **(3. sz. név)-et** arra nézve, hogy nem járt angol nyelvű iskolába, így az angol nyelvet nem ismeri.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek keretében azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le az eljárást.

Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezési főügyész azon álláspontját, amely szerint eljárási szabálysértést vétett az elsőfokú bíróság, amikor elmulasztotta az

elsőfokú eljárásban tolmácsként eljáró **(tolmács neve)** vonatkozásában annak tisztázását, hogy az ügyben érdekelt-e, elfogult-e, annak ellenére, hogy a Be. 114. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 110. § (1) bekezdése szerint a tolmács személyazonosságának megállapítását követően tisztázni kell, hogy nincs-e vele szemben kizáró ok.

Az ítéletábra ezen eljárási szabálysértést kiküszöbölte akként, hogy a fellebbezési nyilvános ülésre **(tolmács neve)** tolmácsot megidézte, és a fellebbezési nyilvános ülésen tisztázta, hogy a szakértővel szemben kizáró ok nem áll fenn.

Az anyanyelv használatával kapcsolatos védelmi okfejtést ugyanakkor nem osztotta a másodfokú bíróság. A Be. 9. § (2) bekezdése valóban rögzíti azt, hogy a büntetőeljárásban mind szóban, mind írásban mindenki az anyanyelvét, törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződés alapján az abban meghatározott körben regionális, vagy nemzetiségi nyelvét, vagy - *ha a magyar nyelvet nem ismeri* - az általa ismertként megjelölt más nyelvet használhatja.

A Be. 114. § (1) bekezdése az anyanyelv használatával összefüggésben kimondja, hogy ha a nem magyar anyanyelvű személy az eljárás során az anyanyelvét, - törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződés alapján, az abban meghatározott körben - regionális, vagy nemzetiségi nyelvét kívánja használni, tolmácsot kell igénybe venni. Ha az anyanyelv használata aránytalan nehézségbe ütközne, *a magyar nyelvet nem ismerő* személy által ismertként megjelölt más nyelv használatát kell tolmács útján biztosítani.

A fenti rendelkezések szem előtt tartásával az ítéletábra megállapította, hogy bár a vádlott nem magyar anyanyelvű, a bangwa nyelvként megjelölt anyanyelv használata tolmács hiányában aránytalan nehézségbe ütközik. A tolmács hiányán túlmenően a bangwa nyelvnek az eljárás során történő használatát az a körülmény is lehetetlenné tette, hogy mint ahogy az a 2011. augusztus 15. napján kelt jelentésből megállapíthatóan (/konzul neve/, Németország Hannau Városában Kamerun tiszteletbeli konzuljának a tájékoztatása szerint) a bangwa nyelv egy törzsi nyelv, amely nem is alkalmas az európai jogrendszerben használt szavak és kifejezések tolmácsolására, fordítására.

Az iratokból megállapítható továbbá az is, hogy a vádlott 1997. óta Magyarországon él, 2010. évben állampolgársági vizsgát tett, így ezen időponttól kezdődően magyar állampolgár. Tekintettel arra, hogy az állampolgársági vizsga része az alkotmányos alapismeretektől magyar nyelven tett vizsga, nyilvánvalóan alaptalan az a vádlotti hivatkozás, amely szerint a magyar nyelvet nem ismeri. A másodfokú nyilvános ülésen maga a vádlott is akként nyilatkozott, hogy az elsőfokú eljárás magyar nyelven folyt, amely eljárásban az iratok alapján egyértelműen megállapíthatóan a vádlott aktívan közreműködött.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy tekintettel arra, hogy a fent kifejtettek szerint a vádlott a magyar nyelvet nyilvánvalóan ismeri, ezen túlmenően az általa mind a jelen büntetőeljárás nyomozati szakában, mind pedig a vele szemben korábban folyamatban volt büntetőeljárás teljes időtartamában ismertként megjelölt angol nyelv használatának tolmács útján történő biztosítása is megtörtént, amelyek együttesen azt eredményezték, hogy a vádlott semmiféle hátrányt nem szenvedett abból kifolyólag, hogy ezen eljárásban az anyanyelvét nem tudta használni. Így az anyanyelv használata mint alapvető rendelkezés megsértésének megállapítását célzó védelmi hivatkozás alaptalan volt.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, és ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbírálásukhoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Az indokolási kötelezettségének teljesítése során a beszerzett bizonyítékokat a mérlegelési körébe vonta, és ennek keretében elfogadható és logikus indokát adta annak, hogy a vádlott tagadása ellenére a tényállást miért a kihallgatott tanúk vallomása, a beszerzett okirati bizonyítékok, szakértői vélemények és egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben kitért arra is, hogy a tanúk vallomásai a közöttük mutatkozó ellentét ellenére miért voltak alkalmasak a vádlott védekezésének cáfolására. Az ezzel összefüggésben tett megállapításait az ítéletábra osztotta.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta ugyan megindokolni a **(magánfél neve)** könyvelési iratainak beszerzésére és megvizsgálására vonatkozó bizonyítási indítvány elutasítását, azonban tekintettel arra, hogy a törvényszék az iratoknak megfeleltethető indokát adta annak, hogy a vádlottnak eljuttatott 300.000 euró fedezetét miként látta biztosítottnak, ezért az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a bizonyítási indítvány teljesítése szükségtelen volt, hiszen az eltérő tényállás megállapításához nem vezethetett.

A fentiekre figyelemmel, mivel az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is az érdemi felülbírálathoz szükséges mértékig iratszerűen és logikusan értékelte, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek, hiszen megalapozott tényállás esetén a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a beszerzett bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

A fentiekre is figyelemmel az ítéletábra a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította annak megjegyzésével, hogy **(1. sz. név)**-nek és **(2. sz. név)**-nek az elsőfokú eljárás során becsatolt nyilatkozatára figyelemmel vallomásuktól eltérő tényállás megállapítása nem volt várható, **10. sz. tanú** vallomása a tényállás szempontjából nem releváns, míg a vádlott édesapja, **(3. sz. név)** tanúkénti

kihallgatása a nyelvhasználatban már kifejtettek szerint érdemi jelentőséggel nem bírt. Ez utóbbi személlyel kapcsolatban megjegyzi az ítéletábra, hogy a vádlott a Belügyminisztérium Menekültügyi Hivatala kérdőívén 1998. március 16-án olyan tartalmú nyilatkozatot tett, amely szerint édesapját a választások után meglőtték és egy hónap múlva meghalt.

Az ítéletábra az iratok egybehangzó adatai alapján a törvényszék ítéletének tényállását csak kis mértékben egészítette ki az alábbiak szerint [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont].

A tényállás 1. pontjában megállapított 2010. július hónapban kért 150 ezer euró az akkori hivatalos árfolyam figyelembe vételével 41.799.000,- Ft-nak felelt meg.

A **(magánfél neve)** magánfél képviselője a polgári jogi igényt 300.000 eurónak megfelelő 85.878.000,- Ft-ra terjesztette elő.

A tényállás 2. pontjában meghatározott 150.000 euró értéke a 2010. december 17. napján érvényes hivatalos árfolyam szerint 41.055.000,- Ft volt.

A fenti kiegészítésekkel a tényállás immár teljes egészében megalapozott lett, amelyet az ítéletábra a felülbírálat alapjául elfogadott.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmény jogi minősítése során részben téves álláspontra jutott.

Az ítélet 1. tényállási pontja tartalmazza ugyanis azt is, hogy a vádlott a 300.000 euró átvételét követően további megtévesztő magatartások révén újabb 150.000 eurót akart megszerezni 2010. július hónapban, azonban ezen alkalommal már nem járt sikerrel.

A vádlott ezen utóbbi cselekménye önmagában csalás kísérletének értékelendő, amely figyelemmel a sértett azonosságára, az egységes akaratelhatározásra és a 300.000 euró átadása óta eltelt rövid időre, a befejezett csalás büntettként értékelt cselekménnyel együtt a Btk. 6. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosság egységébe tartozik. Ezért a tényállás 1. pontjában írt cselekményt a másodfokú bíróság a Btk. 373. § (1) bekezdés 1. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a 6. bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntettként minősítette.

A tényállás 2. pontjában írt bűncselekmény jogi minősítése helyes volt - azzal együtt, hogy a bűncselekmény megnevezése nem a 61. Bk vélemény előírásainak megfelelően történt -, azonban tévedett a törvényszék, amikor megállapította, hogy mivel a sértett a kölcsönadástól elzárkózott, ezért a vádlott cselekménye alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérletként értékelendő.

Az iratokból megállapíthatóan a vádlott által kifejtett megtévesztő magatartás nemcsak általánosságban, hanem konkrétan, a sértett vonatkozásában is alkalmas volt a tévedésbe ejtésre, a sértett tévedésbe ejtése meg is történt, hiszen a sértett valóban elhitte, hogy a vádlott által nála hagyott táska feketére festett pénzt tartalmaz. Így tehát az alkalmatlan eszközre (illetve módra) történő hivatkozás mindenképpen téves. Ezzel összefüggésben vizsgálta a másodfokú bíróság azt is,

hogy szóba jöhet-e az elkövetési tárgy/a passzív alany alkalmatlansága. Ennek körében megállapította, hogy a sértett korábbi rossz tapasztalatai miatt zárkózott el a pénz átadásától, amely azonban nem jelenti azt, hogy a sértett, vagyis a passzív alany alkalmatlan a sérelem elszenvedésére, csupán azt, hogy a vádlottnak ellenállt, és emiatt nem következett be a kár. Ez a cselekvőség ezért nem tekinthető alkalmatlan (tárgyon elkövetett) kísérletnek (BH2009. 262.).

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a cselekmény jogi indokolása köréből mellőzte az alkalmatlan eszközre történő hivatkozást, amely azonban nem érintette azt, hogy a törvényszék a törvényi rendelkezéseknek megfelelően minősítette a tényállás 2. pontjában körülírt cselekményt azzal, hogy szükségtelenül tüntette fel az 1 rendbeliséget és a tettesi elkövetői formát. Ugyanakkor elmulasztotta az elkövetési magatartás törvényi fordulatának megjelölését, megsértve mindezzel a 61. Bk vélemény 1/d., 4/a. és 3/a. pontjait. Ezért a másodfokú bíróság a bűncselekmény megnevezését pontosította.

A bűnösségi körülmények vizsgálata során mellőzte a másodfokú bíróság a halmazat súlyosító körülményként történő értékelését, tekintettel arra, hogy a vádlottal szemben a törvényi büntetési keretet eleve megemelő halmazati büntetés került kiszabásra, így ennek súlyosító körülményként történő értékelése a kétszer értékelés tilalmába ütközik.

Ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte az 1. tényállási ponttal összefüggésben megállapított csalás büntette vonatkozásában a folytatólagos elkövetést. Mellőzte az enyhítő körülmények köréből az alkalmatlan kísérletet a fent kifejtettekre figyelemmel, míg enyhítő körülményként nem a kiskorú gyermekkel kapcsolatos gondoskodási kötelezettséget, hanem a kiskorú gyermek tartásához való hozzájárulást értékelte.

A büntetés kiszabásával összefüggésben az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság e körben figyelmen kívül hagyta a Btk. 80. § (2) bekezdésének rendelkezését, amely szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, amely a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a

fele, míg ugyanezen szakasz (3) bekezdése szerint, ha a törvény a büntetés kiszabása esetén a Különös Részben meghatározott büntetési tételek emelését írja elő, a (2) bekezdésben meghatározott számítást a felemelt a büntetési tételekre tekintettel kell elvégezni.

Ezen szabályok alapján a vádlottal szemben a felemelt tételkeret, azaz az 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztés figyelembe vételével a büntetés kiszabása során irányadó középérték a 10 év szabadságvesztés. Az így számítandó középértéktől lehetőség van az eltérésre, azonban a lényeges eltérést a bíróságnak meg kell indokolnia, amely indokolási kötelezettségének azonban a törvényszék nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott 5 év 6 hónap szabadságvesztés a büntetési tételkeret minimumát alig haladta meg, így az nem volt alkalmas arra, hogy kifejezze a büntetés halmazati jellegét, valamint a bűnösségi körülmények súlyát. Éppen ezért az ítélet tábla - osztva a fellebbezési főügyészség ez irányú indítványát - a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést a rendelkező részben meghatározottak szerint súlyosította, amelynek során a irányadó középértéktől a vádlott javára történő eltérést a 2. tényállási pontban írt cselekmény kísérleti szakban maradása indokolta.

Az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett cselekmény jellegére tekintettel helyesen alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetést, azonban annak tartama nem igazodott a vádlott által elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességéhez, s ezért a másodfokú bíróság azt is súlyosította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt 2 darab utazótáska elkobzásáról, hiszen az nem tekinthető a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköznek, így a Be. 155. § (1) bekezdése alapján az ítélet tábla a lefoglalásukat megszüntette és a Be. 155. § (2) és (5) bekezdése alapján azokat a vádlottnak kiadni rendelte.

A másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy a törvényszék a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezéssel összefüggésben elmulasztotta a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára, a halmazati büntetés tekintetében pedig a Btk. 81. § vonatkozásában az (1), (2) és (3) bekezdésekre történő hivatkozást, illetőleg a lefoglalt bűnjelek megszüntetésével összefüggésben a Be. 155. § vonatkozásában az (1) bekezdésre, míg a polgári jogi igényrel kapcsolatos rendelkezés esetében a Be. 335. § (2) bekezdésére történő hivatkozást. Ezért azokat pótolta, illetőleg az alkalmatlan kísérlettel kapcsolatos okfejtés mellőzése miatt a Btk. 10. § (3) bekezdésére történő utalást is mellőzte.

A fentiek alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be.

371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az iratokból megállapíthatóan az ítéletet az elsőfokú bíróság nyilvános tárgyalás alapján hozta meg, ezért a Be. 258. § (1) bekezdés e) pontja alapján ennek tényét rögzítette.

Tekintettel arra, hogy a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 5. § (3) bekezdése értelmében a polgár tartózkodási helye annak a lakásnak a címe ahol - lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül - három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik, míg a (2) bekezdésben foglaltak szerint lakcímbejelentés szempontjából lakásnak tekintendő az az egy, vagy lakóhelyiségből álló épület, vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ - továbbá a külföldön élő magyar és nem magyar állampolgárok kivételével - az a helyiség, ahol valaki szükségből lakik; míg a (4) bekezdés szerint a polgár lakcímadata a bejelentett lakóhelyének, illetve tartózkodási helyének címe, mindezekből következik, hogy a törvényszék tévesen állapította meg az elsőfokú ítélet meghozatala során a fogvatartás helyét a vádlott tartózkodási helyenként. Ezen túlmenően figyelemmel arra, hogy a fogvatartás helye a Be. 117. § (1) bekezdésében taxatív felsorolt személyi adatok között nem szerepel, annak rendelkező részben való feltüntetése a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja szerint szükségtelen, és ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte.

A már hivatkozottakra figyelemmel az ítélet tábla pontosította a csalás büntette kísérleteként értékelt bűncselekmény megnevezését is.

Tekintettel arra, hogy bár az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a vádlott által házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, azonban a Btk. 93. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak ellenére elmulasztotta meghatározni azt, hogy egy napi szabadságvesztésnek hány nap házi őrizetben töltött idő felel meg, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék pontatlanul rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatban, így azt, illetőleg a számítási hiba folytán tévesen megállapított állam által viselendő bűnügyi költség összegét is helyesbítette.

A fellebbezési eljárás során a tolmács jelenlétével összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélete elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. június 5. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.124/2014/22. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 5.B.400/2011/245. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. június 5. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke